

Мія і місячне затемнення

Про книгу

Мії ніколи нудьгувати. З однокласником Матвієм та його молодшим братом Людожерчиком вони постійно потрапляють у пригоди. І цих пригод стає ще більше, коли на порозі Міїної з Дідусем квартири з'являється незнайомиць — її тато. Настороженість змінюється захватом — виявляється, тато працює в астрономічній обсерваторії! А значить, Мія, Матвій і Людожерчик теж одного дня зможуть туди потрапити.

Але чи це справді так? Читайте у дотепній повісті Олі Русіної, сповненій кумедних витівок і жартів.

Оля Русіна

МІЯ І МІСЯЧНЕ ЗАТЕМНЕННЯ

ВИДАВНИЦТВО
СТАРОВОГО ЛЕВА

Як непросто буде мені витримати всіх цих божевільних, диваків і зануд, що населяли наш будинок!

Ульф Старк «Диваки і зануди»

Mia

МАТВІЙ

ЛЮДОЖЕРЧИК

Розділ перший,

у якому одні герої з'являються, а інші —
зникають, так і не привітавшись

Мія іноді думала, що, коли доля вирішувала, як розселити купу людей в їхньому дев'ятиповерховому будинку, все переплуталося, і так одні помешкання виявилися напхані під зав'язку, а інші — майже порожні. У своїй трикімнатній квартирі вона жила удвох із Дідусем. Зате у точнісінько такому ж помешканні з Матвієм жили ще його молодший брат, мама, тато і двоє равликів в акваріумі. У равликів була квартира в квартирі із власним басейном.

Мія завжди вважала, що саме тому вони з Матвієм і стали найкращими друзями: вони чудово одне з одним ладнали, а кількість людей, які жили з ними, можна було розподілити між їхніми помешканнями так, аби ніхто нікому не заважав.

На щастя, вони з Матвієм жили в одному під'їзді, і розділяло їх лише три поверхи. Мії пощастило мешкати вище — на останньому поверсі. Просто біля їхньої з Дідусем квартири були двері, сходи за якими вели на дах.

Мії з Матвієм вдалося потрапити туди тільки раз, позичивши ключі в Дідуся. Поки він про це не довідався, вони встигли запустити з даху ракету. У ракету вони вклали листа, де написали кілька слів про себе, про те, що живуть на планеті Земля, і про всяк випадок додали свої номери телефонів.

— Цілком можливо, цей лист потрапить до космонавтів на

Міжнародній космічній станції, — пояснив Матвій. — Тоді вони зможуть із нами зв'язатися і, може, через супутники навіть передадуть нам привіт по телебаченню!

Ракета не долетіла до Міжнародної космічної станції, але потрапила у вікно сусіднього будинку. З тієї квартири негайно почали дзвонити на номери, написані у причепленому до ракети листі.

— Вони могли б помітити, що лист адресовано не їм, — скрушно зауважив Матвій.

— На що ви розраховували, запускаючи ракету з даху? — тато Матвія так здивувався, що навіть забув, що має на них сердитися.

Коли Матвій пояснив йому, тато розсміявся і сказав, що, аби подолати силу тяжіння, ракеті треба відштовхнутися від землі набагато сильніше.

— А до сусідів ви підете перепрошувати, — додав він, спохопившись.

— Вони прочитали чужого листа! — запротестував Матвій, але швидко здався.

Того року, загадуючи бажання на день народження, Мія подумки проголосила, що хоче, аби їм коли-небудь вдалося подолати цю силу тяжіння.

* * *

Коли Матвієві сказали, що в нього народився молодший брат, він відповів лише:

— Та ну!

— Чесне слово, не жартую! — сказав батько і лагідно скуйовдив йому волосся на маківці.

Тато подумав, що це Матвієві так радісно, що аж не віриться. Насправді Матвій був дуже розчарований. Бо ж він вирішив одразу, коли батьки розповіли йому про нову дитину: найкраще було б отримати старшого брата.

Матвієві тоді вже виповнилося п'ять років, а він усе ніяк не міг навчитися красиво зав'язувати шнурівки бантиком на черевиках. У нього виходили лише якісь негарні вузли, з яких задовгі кінці шнурівок звисали, ніби сумні вуса кита. Через це до нього постійно чіплялися вихователі в дитсадочку. Сам Матвій не бачив великої різниці в тому, є в нього банти на черевиках чи немає. Але дорослі вважали, що він може перечепитися через ті задовгі шнурівки і впасти, скрутивши собі шию чи зламавши руку.

Усе це так Матвієві докучило, що він одразу уявив собі старшого брата, який, ніби супермен, з'являвся б у найпотрібніші моменти якраз для того, аби зав'язати йому шнурівки!

Брата він назвав Йівтам, бо це — Матвій, але навпаки.

Але замість старшого брата з'явився молодший. Це було зовсім несправедливо.

— Так нечесно, — сказав Матвій татові.

— Що саме?

— Я теж ваш син, але ви зовсім не порадилися зі мною, кого

народжувати. Я хотів старшого брата, а не малюка!

Тут настала черга Матвієвого тата сказати «Та ну!».

— Розумієш, — почав тато Матвія після того, як зібрався з думками, — так виходить, що ти народився у нас перший. Ти завжди будеш найстаршим, бо немає нікого, хто народився б перед тобою. Тож ти сам можеш бути лише старшим братом.

— І у мене ніколи-преніколи не буде свого старшого брата? — спитав Матвій жалібно.

— Ну... ні, — чесно відповів тато.

Це було перше велике розчарування у Матвієвому житті.

— А ти хотіла б мати молодшого брата чи сестру? — спитав тоді ж тато і Мію, вже просто з цікавості. — Якби твоя мама була вагітна?

— Я б хотіла великий надувний м'яч, — сказала Мія. — Вагітні животи на нього дуже схожі.

Тато Матвія подумав, що це трохи сумно: коли має народитися маленька дитина, усі насправді чекають на щось інше. Може, десь існує паралельний світ, де люди чекають на дітей, а народжують великі надувні м'ячі.

* * *

Мія не пам'ятала свого тата. Часом їй здавалося, що його й не було. Він, щоправда, надсилав листівки на свята і гроші, але це може робити будь-хто, не лише тато.

Мія часто собі думала, що могла б спокійно прожити і без тата, це зовсім не проблема. Але її мама не могла. Коли Мії було п'ять років, мама знайшла нового чоловіка і переїхала до нього. Мію вона не змогла забрати з собою: їхня квартира була геть крихітна, а у мами з новим чоловіком ще й народилася дитина.

Тож Мія стала жити з Дідусем, який до того відвідував її щовихідних. Тепер же усе змінилося: це мама відвідувала їх. Щоправда, Дідусь Мії завше був веселим і дозволяв робити деякі речі, які мама забороняла.

Мама сказала Мії, що це лише на певний час, поки все не утрясється. У Мії була скляна новорічна кулька, всередині якої бовталися яскраво розмальовані фігурки й білі блискітки, схожі на сніг. Якщо кулькою потрусити, фігурки і сніг переміщувалися, і якийсь час не можна було навіть розрізнити, скільки їх там насправді. Мія уявляла, що їхньою родиною хтось має ось так потрусити, поки нарешті мама, вона і Дідусь не постають на свої місця.

Матвій на той час уже змирився з тим, що в нього ніколи не буде старшого брата. Молодший до того ж виявився досить кумедним створінням. Коли в нього прорізалися перші зуби, він почав гризти все підряд: свої гумові іграшки, ручки, олівці. Навіть якось вкусив Матвія за руку.

— Він хотів спробувати м'яса! — зареготала Мія.

— Може, з нього виросте людоджер, — припустив Матвій.

— Радше людожерчик. Він же малий.

Так сталося, що це прізвисько причепилося до малого, і його почали іноді звати так навіть батьки.

* * *

Мія ж, своєю чергою, палко мріяла про песика. Жити з Дідусем було чудово, але ж колись вони з мамою і татом жили втрьох, тож їй здавалося, що було б справедливо, якби їх і надалі було троє: вона, Дідусь і собака. Проте пес — це єдине, на що не погоджувався Дідусь. Він казав, що уже не в тому віці, аби бігати за собаками.

— Крім того, уявляєш, що буде, якщо він погризе мені капці? — сказав він Мії.

Того ж дня дівчинці спала на думку чудова ідея.

— Пограймося, ніби Людожерчик — це наш пес, — запропонувала вона Матвієві.

На жаль, Людожерчик ще не досяг того віку, коли з ним можна було б обговорити деталі гри. Він узагалі ще майже не говорив.

— Добре було б вигадати з ним якийсь секретний код спілкування, — зітхнув Матвій.

Мія, утім, не здалася. Вона намагалася змусити Людожерчика гризти капці, як справжній пес. Але потім це помітили Матвієві батьки, і їй трохи влетіло, хоча й не так сильно, як влетіло би Матвієві. Дорослі, як давно помітила Мія, трохи соромляться сварити чужих дітей.

* * *

Коли мама знайшла собі нового чоловіка й тата для нової дитини, Мії найбільше на світі хотілося зробити дві речі — завести собаку і змінити ім'я.

Мії не подобалося, коли її називав Мією хтось, окрім мами. Навіть Дідусь, хоч вона його дуже любила. Одного дня вона попросила його називати її Лорою. Наступного дня — Анастасією, а ще через день — Віолеттою.

Мії хотілося, щоб ім'я, яке дала їй мама, залишилося тільки для мами. Коли вона дзвонила їм з Дідусем додому або забирала дівчинку в суботу гуляти на цілий день і говорила «Соломіє» чи «доню» — це були дуже особливі дні. І Мія хотіла, щоб її справжнє ім'я було тільки для таких днів.

Дідусь терпляче називав її Лорою, Анастасією, Віолеттою, Мирославою, але дедалі частіше плутався і міг звертатися до Віолетти в день Єлизавети або навпаки. Мія дуже злилася на нього за це.

— Я не буду з тобою розмовляти, коли ти називаєш мене неправильним ім'ям! — кричала вона, жбурляючи по кухні сир з канапок.

Дідусь зітхав і говорив, що йому важко запам'ятати всі ці імена, адже пам'ять у нього вже не така, як у молодості. Але він може щось вигадати.

— Коли ти підеш до школи і навчишся гарно писати довгими реченнями, ти зможеш написати свій закон, який би дозволяв змінювати ім'я, наприклад, щомісяця, — запропонував Дідусь. — І кожного місяця ти б ходила з новим ім'ям. Президент би цей закон підписав і — вуаля! Називайся собі, як хочеш, лише пам'ятай —

змінюй не частіше ніж раз на місяць! Інакше складно буде запам'ятати.

— Чому не раз на день? — повторила вперта Мія.

— Тому що ти сама заплутаєшся, моя дівчинко. Нове ім'я щодня — це сім нових імен на тиждень! Тобто тридцять, а то й тридцять одне на місяць. Ти й сама незчуєшся, як загубишся у своїх іменах, і, уяви собі, одного ранку прокинешся і не зможеш згадати, як тебе звали!

Тут Мія мусила визнати, що Дідусь мав рацію. Справді, прокинутися зранку, не знаючи, як тебе звуть, — навіть звучить моторошно.

Отож вона згодилася почекати, поки не піде до школи і не навчиться писати гарними довгими реченнями, щоби вигадати закон про імена. Але до того дня, коли Мія таки навчилася, вона зловила себе на думці, що вже не настільки сумує за мамою, аби оберігати для неї своє ім'я. Крім того, у класі її вже й так усі називали Мією.

У Мії був Дідусь, і вона знала, що він її не покине: Бабуся померла багато років тому, ще до Міїного народження, і Дідусеві ні з ким було розлучатися, переїжджати і чекати, поки все утрясється.

Мама жила тепер у передмісті й казала, що забере Мію до себе одразу, тільки-но вони з новим чоловіком переберуться до нової, більшої, квартири. Вона багато разів запрошувала доньку в гості, але Мія постійно відмовлялася — вона воліла, щоб мама сама приїжджала до неї або ж щоби вони разом кудись ішли. Мія завжди знаходила відмовки, щоб не їхати до мами: «Сьогодні ми з Матвієм ідемо грати у футбол» або ж «Дідусь за мною сумуватиме». Тоді мама засмучувалася і говорила, що Дідусь може приїхати з нею разом. На що Мія відповідала, що сьогодні він не може, бо в нього якраз розгулявся ревматизм. Що було, звісно, неправдою, оскільки ніякого

ревматизму в Дідуся не було.

Розділ другий,

у якому Мії та Людожерчику доводиться дуже переживати

Пізніше у Мії таки з'явився великий білий м'який собака, але здобутий у не дуже чесний спосіб. Що це було не дуже чесно, Мія зрозуміла вже набагато пізніше, тож, може, це й не рахується, але вона все одно дуже боялася, що хтось колись про це дізнається. Боялася найбільше всього у світі. Мія знала, що тоді всі вважатимуть її не просто брехухою, а кимось навіть гіршим.

До речі, це ще одна причина, чому Матвій був її найкращим другом: він знав про цю історію, але все одно з нею дружив. Ба більше — він ніколи їй про це не згадував. Ніби нічого й не було.

Якось, коли вони з Дідусем поверталися із супермаркету, Мія помітила у вітрині магазину з іграшками великого білого собаку. Він стояв біля самісінького скла, і його пластикові очі були такі великі, що в них відбивалися перехожі і ставали малесенькі, ніби фігурки з Лего. Мія прикипіла поглядом до вітрини.

Коли вони з Дідусем переходили дорогу, їй здалося, що пес також проводить їх поглядом. Що, звісно, було вигадкою, бо він був іграшковий, і Мія добре це розуміла. Але це не завадило їй хотіти цього собаку понад усе на світі, точніше, понад усе на світі після справжнього собаки. Бо вона вже зрозуміла, що живий пес — єдина річ, на яку ніколи не погодиться Дідусь.

Вона хотіла попросити Дідуся купити їй білого плюшевого собаку,

але згадала, що минулого тижня він уже подарував їй величезний набір кольорових ручок для малювання — майже на тридцять кольорів. І навряд чи він погодиться зараз купувати ще якусь дорогу іграшку.

* * *

Коли увечері Мія вкладалася спати, вона дивилася на ліжко й уявляла, що її білий пес сидить біля подушки. У нього були великі лапи й волохатий писок, як у найдобріших на світі собак, — Мія вважала, що багато шерсті на морді росте у тих собак, які ніколи не кусаються. Вона назвала його Бімом.

Магазин з іграшками, де насправді мусив проводити ніч її Бім, був недалеко, і Мія бачила його з вікна своєї кімнати. Вивіска крамниці іграшок світилася навіть тоді, коли сам магазин зачинявся на ніч. Мія довго дивилася на цю вивіску, думала про Біма — і тоді їй сяйнула ідея.

Наступного дня вона пішла в гості до Матвія, як і щотижня. Матвієві батьки вже настільки звикли до неї, що, здається, часом увечері навіть забували, що Мію треба відпровадити додому. Тоді Дідусь сам спускався на ліфті і ввічливо стукав у двері. Людожерчик біг до передпокою і щосили обіймав Дідуса за ногу. Матвієва мама починала припрошувати Дідуса до чаю. Матвіїв тато починав говорити з ним про музичні колонки. Урешті-решт гостини затягувалися ще на кілька годин.

Поки дорослі пили чай, Людожерчик сидів у Дідуса на колінах і час від часу смикав його за вуса. Вуса подобалися малому найбільше. Щодо людей Людожерчик мав такі ж переконання, як і Мія щодо собак: вважав, що людина, в якій на обличчі росте волосся, мусить бути доброю, як святий Миколай.

Тим часом Матвій і Мія мали достатньо часу, щоб реалізувати свій секретний план. Вони пробиралися у дитячу, лягали на Матвієве ліжко і намагалися чимшвидше заснути (якщо швидко заснути не вдавалося,

вони прикидалися, що сплять). І коли Дідусь нарешті спохоплювався зі словами «А котра вже година?», і вони з батьками Матвія йшли шукати дітей, то незмінно зупинялися на порозі дитячої й дивилися на Матвія та Мію, які безтурботно й солодко спали (або ж прикидалися).

У такі дні Мія зазвичай залишалася ночувати в гостях, бо будити послулих дітей — найостанніша річ, яку хочуть робити дорослі.

Утім, того дня Мія знала, що вона точно не зостанеться на ніч — Дідусь сказав, що завтра вони з самого ранку йтимуть до поліклініки робити щеплення для школи. Мія на це подумала лише, що вони знову минатимуть магазин з іграшками, і вона побачить свого Біма.

— Послухай, Людожерчику, — почала вона, — у мене є до тебе дуже важлива справа.

Людожерчик слухав її упіввуха, зводячи на підлозі вітальні небачених масштабів місто.

— Але це таємниця, — додала Мія тихіше.

Людожерчик одразу відволікся і глянув на неї очікувально.

— У магазині з іграшками, що біля супермаркету, ліворуч, — майже пошепки провадила Мія, — ув'язнений великий білий собака. Всі іграшки там звичайні. Але він... він єдина жива іграшка там, бо насправді він із Казкової Країни. Він потрапив туди... помилково. І якщо його негайно не купити, він зачухне й не буде живим і казковим. Розумієш мене?

Людожерчик розумів. Він дивився на Мію великими карими очима, і сльози підкочували йому до очей, бо Людожерчика дуже зачіпали сумні історії на кшталт цієї. *Особливо* на кшталт цієї.

— Але ми можемо його врятувати, — швидко додала Мія. — Його треба лише купити. Точніше, треба вмовити твоїх батьків, щоб вони його купили. І якнайшвидше! Тоді білого пса буде врятовано. До речі,

його звать Бім.

Людожерчик щосили закивав головою. Операція з порятунку песика — ось що йому належало зробити. Він перестав плакати й потер кулачком очі, щоб впевнитися, що там уже немає сліз.

Окрім Людожерчика, Мія поділилася своїм планом з Матвієм. Точніше, просто розповіла йому, як збрехала Людожерчикові. Зрештою, то ж був Матвіїв брат.

— Ого, — тільки й сказав Матвій, який не дуже переймався великими білими собаками, — то він точно свого доб'ється. Малий уміє канючити, кажу тобі. Тепер не даватиме мамі з татом проходу, якщо думатиме, що то чарівний песик, якого треба рятувати.

І Людожерчик не дав. Він засинав і прокидався з думкою про песика. Біля магазину він ставав, притиснувшись носом до вітрини якраз навпроти песикового носа, і годі його було звідти відтягти. Білий пес снівся йому, і за сніданком він довго переповідав свої сни татові, на що той зазвичай казав лише: «Гм. Гм-гм». Хлопчик навіть плакав і побивався за песиком так, наче той уже зачахнув у магазині навіки.

— Він канючить безперервно! — захоплено сказав Матвій Мії за кілька днів. — Здається, мама з татом уже здригаються лише від слова «песик».

Коли мама з Людожерчиком йшла вулицею, вона обходила десятою дорогою будь-яких собак — бо вони одразу нагадували хлопчикові про песика в магазині. Якщо попереду виднівся білборд, де на рекламі був зображений собака, мама різко повертала і вони йшли іншим шляхом.

Тато став вмикати йому мультики за сніданком — що завжди категорично забороняв робити, — бо інакше Людожерчик поринав у свою песиківську журбу й канючив, канючив, канючив.

Людожерчик не любив бути наймолодшим. Батьки зазвичай вважали, що він жартує або грається, коли насправді він говорив цілком серйозно: «Якби це Матвій просив порятувати песика з Казкової Країни, — журився Людожерчик, — його б точно послухали!»

— Я не буду говорити з вами людською мовою, — заявив Людожерчик на третій день. — Я буду лише гавкати.

— Боже, — мама схопилася за голову. — Добре, синку, тоді я буду лише нявкати.

Людожерчик уявив маму, яка нявчить, і вирішив, що це було б суперкруто. Увечері він загавкав на перехожого, який підійшов до них з мамою запитати, як дійти до станції метро. Очі в того зробилися як дві тарілки, він щось пробурмотів і швидко пішов геть.

— Синку! — мамі, здається, відібрало мову.

— Ти ж обіцяла, що будеш нявкати! — запхинькав Людожерчик.

Мама подивилася на сина й зітхнула. А тоді поглянула услід перехожому.

— Бідолаха, він же побіг у протилежний бік від метро, — зауважила вона.

Наступного дня мама з татом здалися: пішли до магазину й урочисто купили іграшку. Людожерчик нетямився від щастя.

— Ось він! — малий урочисто показав Біма Мії.

— Ти врятував песика! — вигукнула Мія із трохи фальшивою радістю, бо ж тепер іграшка була у Людожерчика, настільки ж недосяжна для неї, як і раніше. Але вона й не думала здаватись.

Розділ третій,

у якому Людожерчик поводитьсь як великодушний лицар (хоча і не знає, хто такі лицарі)

Наступні кілька днів Мія прокидалася й засинала сумна. Вона не знала, що їй робити. Чому вона не народилася в родині багатіїв, де ніколи не доводиться думати, як здобути ту чи іншу річ? Вона мусила придумати цілий план, і все одно білий собака дістався комусь іншому. І тепер вона не знала, як повернути все так, аби вийшло як їй хотілося від самого початку.

Раніше Мія понад усе хотіла вирости. Дорослим жити набагато легше: їм дозволяють більше, і можуть вони більше. Узяти хоча б Людожерчика: він ще такий малий, що його не відпускають гуляти самого. Що за насолода скрізь тягатися за старшими!

Але от біда: тепер Мії також почало здаватися, що менших дітей люблять більше, ніж старших. Якби вона чи Матвій вередували так, як Людожерчик, їм би точно влетіло на горіхи — вони ж бо вже задорослі для цього. Цікаво, чи прикро через це Матвієві?

Мія вкотре подумала: добре, що її молодша сестра не живе з ними в одній квартирі. «Я б цього не витримала», — сказала вона собі.

* * *

Минув тиждень. Мія зрозуміла, що вона була просто-таки дурна — адже за два місяці в неї день народження, виповнюється вже десять років, і можна було би попросити у Дідуса Біма у подарунок. От тільки Мії спершу зовсім не хотілося чекати цілих два місяці.

Тепер, дивлячись, як Людожерчик бавиться із песиком, вона думала, що, може, краще було б і почекати.

— Знаєш що, — сказала Мія Людожерчикові ніби мимохіть, — у моїй квартирі є прохід у Казкову Країну.

— Справді?! — Людожерчик аж підскочив.

— Еге ж.

— А який він завбільшки?

— Тобто? — не зрозуміла Мія.

— Я туди пролізу? Чи тільки песик? — Людожерчик для наочності пхнув Біма під носа Мії.

— А-а-а... Ні, ти туди не пролізеш, ти зavelикий. Він не для людей, тільки для іграшок.

Людожерчик похнюпився, однак, пригадавши собі щось, знову підхопився.

— А де саме він? У твоїй кімнаті?

Мія пригадала книжку, яку читала нещодавно, і сказала:

— Він у шафі. І знаєш що... — додала вона, вхопившись за ще одну ідею, що раптово виникла у неї в голові. — Бімові треба ненадовго потрапити до себе додому. На кілька днів. Він же давно не був удома. А потім він повернеться до тебе. Ти ж не проти?

Людожерчик скривився:

— А це точно ненадовго? Він повернеться?

— Звісно, повернеться! Бім тобі обіцяє.

Того вечора Мія, як давно мріяла, поклала на ніч песика біля своєї подушки і відчула себе трішечки ліпше. «Нас тут троє, — подумала вона, — я, мій собака і Дідусь».

Проте наступні кілька днів вона вже не так тішилася. Усе через Людожерчика: щоразу, коли хлопчик бачив Мію, він починав допитуватися, чи його Бім вже повернувся.

— Ось-ось уже, за кілька днів, — тільки й казала Мія.

Проте з кожним днем відчувала себе все неспокійніше. Мія страшенно боялася, що Матвієві батьки довідаються, хто вигадав для їхнього молодшого сина історію про поневоленого песика, в яку він так щиро повірив і кілька днів не давав нікому спокою.

На четвертий день вона не витримала і повернула хлопчикові іграшку.

А за тиждень позичила ще раз.

Мії просто хотілося мати цю іграшку, і все. Хоч їй було вже майже десять років та іграшками вона бавилася точно менше, ніж Людожерчик. Але Бім — це було зовсім інше. Він був її *улюбленою* іграшкою.

Це перетворилося на замкнуте коло: Мія зовсім не хотіла розповідати довірливому Людожерчику вигадані історії про Казкову Країну. І не хотіла його використовувати. Зрештою, аж такою корисливою Мія не була.

Але й зізнатися вона боялася. По-перше, Людожерчик: чим далі, тим більше він обожнював оповідки про Казкову Країну, що в уяві Мії обростали новими подробицями. Він би не повірив їй — у кращому випадку; а в гіршому — розплакався б, і про все дізналися б дорослі.

По-друге, дорослі. Мія сподівалася, що вони ніколи-ніколи не

дізнаються про її витівку. Матвієві батьки ставилися до неї як до власної доньки — що б вони сказали, якби довідалися, що ця дівчинка замакітрила голову їхньому синові, та ще й забирає в нього іграшки?

По-третє, Матвій. Він — Міїн найкращий друг навіть зараз, бо про все знає, а проте не перестав із нею дружити. Але раптом його батьки дізнаються і заборонять йому навіть бачитися з такою, як Мія...

Мія перестала приходити до Матвія так часто, як раніше. Вони навіть двічі посварилися, але Матвієві ставало нудно і він мирився першим.

А потім настав Міїн день народження і сталося несподіване.

Матвій завжди вітав її перший — оскільки вони жили в одному під'їзді, на різні свята він із самого ранку починав колотити у двері. Так само робила й Мія, тільки їй треба було не підніматися, а спускатися. Часом вони сперечалися, хто з них робить це швидше.

— Із днем народження! — загорлав Матвій, тицяючи Мії до рук пакунок із подарунком. — Кльова піжама!

Мія щойно встала з ліжка і ще не встигла переодягнутися.

— З днем народження! — пискнув Людожерчик з-за Матвієвої спини, простягаючи свій подарунок.

Мія побачила, що це було, й округлила очі: Людожерчик простягав їй песика.

— Я подумав, що йому краще жити тут, ближче до свого дому, — пояснив він довірливо. — Але я буду часто-часто брати його погратися. Обіцяєш?

Ошелешена Мія тільки кивнула.

— О, це так мило з вашого боку! — вигукнув Дідусь, виходячи до передпокою. — У такі дні я точно впевнений, що нічого не просплю. Багато дітлашні в квартирі — й відразу кортить вилізти з ліжка!

Мугикаючи собі під носа, він подався на кухню зварити для всіх какао.

— А ти добре подумав? — вирішила впевнитися Мія.

— Я ж братиму його погратися, часто, — просто пояснив Людожерчик.

— Тітка Ганна нещодавно подарувала йому новий набір юного хіміка, — зауважив Матвій іронічно, — тож не думай, що він сидить без нових іграшок. Чесно кажучи, нас так не балували... Тобі не здається? Хотів би я знову бути малим. Але тільки іноді й ненадовго.

Мія раптом відчула себе напрочуд дорослою, і це відчуття приємно залоскотало їй у животі.

— Еге ж, — погодилася вона, — тоді були зовсім інші часи.

Розділ четвертий,

у якому Людожерчик розмовляє зі
шкарпетками

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ